

Elhagyott katedra

Szüleimnek

Ugyanazok a hosszú, fehérre meszelt folyosók. Időnként bekacsint a napfény, megsimogatja ezüstszálakkal díszített szakállamat. A szám szeglete megremeg. Szinte mosolyogni készülök, de valamiért nem sikerül. Ez a rezzenéstelen arc, mint maszk simul a csontjaimra, a húsomra.

Diákok tömege vonul el mellettem. Időnként beleütközöm néme-lyikük vállába. Nem térek ki. Ha nagy a koccanás, már várom, hogy a kockásra gyúrt fiatal majd hátrafordul és sorra szaggatja ki azokat az ezüst szőrszálakat az államon. Igen, van, hogy megfordulnak. Időnként még a dühöt is látom a szemükben, ám ahogy az enyémbé néznek, hamar elszáll a haragjuk. Miért?

Combok koronája jobbról, balról, időnként egy direkt-véletlen lehaj-lásnál már a fél fenék is kivillan. Fiatalok, gyönyörűek... szemérmettle-nek? Nem tudom, ma mindenki az. Kétezer környékén bevezették a divatdiktatúrát. Kinek van itt joga csodálkozni? Azt nézik meg, akin nem feszül a nadrág, azok már a különcök. Én nem nézek rájuk. Nem kívá-nom ezeket a vénuszi, fiatal testeket. Igen, legalább egy korosztály választ el bennünket... de kívánni normális lenne. Valami baj van...

Egy-két diák, ahogy elmegy mellettem, odaköszön. Látom rajtuk, hogy nem ismernek, csak a koromat látják, és a hang akarva-akaratlanul előbukkan. Öregszem. Be kell látni végre. Néha nem is tudom, mit kere-sek egy egyetemen ennyi évesen, valami mégis azt súgja, hogy itt a helyem. Azt az egy tantárgyat, csak azt kell elvégezni már. Kármán, Berzsényi, Batsányi... időnként én is sorokat írok a lélekről, de minek? Nem is tudom, hogy mi az. Létezik egyáltalán? Vajon mi létezőnk?

Beülök a padba, hátra, a fal dől mellém, s nyújt támaszt. Könnyezik a szemem. Letörlöm. Mindig ez van. Még a szemüvegemet is szégyel-lem. Barna, vastag keret.

Csöngő nincs, így hallani sem lehet, ám a levegő mégiscsak megre-meg, amikor az órák kezdődnie kéne.

Cigaretta bűzét érzem a mellettem ülő szájából. Vörösen csillogó ajkak, ragyogó szemek, és kéjes nikotin. Egybeolvad a testtel, a mosoly-lyal, a tüdővel. Ahogy ránézek, levedli a ruhát, a bőrt, az izmot, a cson-tokat... látom, ahogy lüktet a szíve. Hallom, pedig legalább egy méter-re ül tőlem. Időnként rám néz, tán zavarja, hogy bámulom. Egyszer-két-szer még elmosolyodik. Többet már nem ül mellém, dönti el magában.

Felvillan előttem két laptop, majd a harmadik. Odahaza nekem is van egy. Az első kikeresi az interneten az előadás témáját, a másik stratégi-át játszik.

Telnek a percek. A falak és ablakok izzadni kezdenek a teremben felgyülemlett párától. Meleg van. Szű rágja előttem a padot. Fekete firkák kacsintanak rám... jó, az egyik tényleg szem alakú. Egy háromszögbe zárták. Isten? Sátán? Mindegy?!

Peregnek a percek, a kabátom fehér lett a faltól. A hallgatók eleinte még nagy hévvel beszéltek ki azt, ami már volt, és azt, ami még lehet. Aztán egyre csendesedtek. Az óra fele ismét eltelt, a tanár nem jelent meg. Ez már a harmadik, síri előadás. Mindenki elsős körülöttem. Én negyvenharmadikos vagyok.

Egy pillanatra lehunyom a szemem. Vörösén izzik a háttér. Sárgás, fehéres erek futnak szerteszét, mint valami szakadatlan pókháló, úgy nyúlnak a végtelenbe, és tovább...

Mire felébredek, a terem már üres. A lámpák is halványabbak. Az egyik ajtó csukódása rémlik fel az emlékeimben. Jönnek felmosni az emberek mocskát. A takarítónő kedvesen mosolyog. Vajon ezt is megfizetik? Kétlem.

Felkelek, és megropogtatom a nyakam. A szemem káprázik. Felrémlelek az álom egyes képei. Gyerekek, játékok, mosolyok, az igaz szerelem, félelem (?), kétely, szürkület, álom, valóság, tanterem.

– Jó napot – szól a középkorú felmosó.

– Jó napot – felelek. – Kérem, vakarja le a falakat. Sok mögöttük az elveszett idézet. Higgye el, Fanni egyik naplóbejegyzését is megleli a kapcsoló mögött.

Lelohad a mosolya.

Elmegyek.

Túl lassan nyílt az üvegajtó. Nem bírta a tempómat. Nekimentem. Összekoccant két Barnakeretes–Szemüveges–Őszülő–Szakállas–Torzó. A kabátunk még mindig fehér a faltól. Leporoljuk. Így már szebb. Feketébb.

Az egyikünk jobbán, a másikunk balján közelít egy-egy ember. Ikrek lehetnek.

Úgy öt lépésre áll meg tőlem a sajátom. Megvárja, amíg felé fordulok. Kopaszodó, a fejére májfoltos. A jobb keze remeg. Látom, ahogy összegabalyodnak a bőre alatt az idegek. Egy-kettő elpattan.

– Professzor úr! – suttogom a szavakat.

– Professzor úr! – ismétli utánam, aztán egy rövid ideig hallgat. Leveszi modern szemüvegét. Beesett, kékeszöld tekintete egyre vizesebb. Csak áll ott, aztán lassan megindul, és átölel. Ószinte, tiszta ölelés.

Szipog. Sír. Egy férfi, aki sír? Hát miféle ember ez?

– Úgy sajnálom, drága barátom – rebegi.

Megpróbálom lebontani magamról a kezét. Nagy nehezen észreveszi, mi a célom, és hagyja.

– Úgy sajnálom – ismétlgeti.

– Rendben... sajnálja... de mit?

Nyitja a száját, de nem ad ki hangot azonnal. Mintha tanácstalan lenne.

– A baleset...

Őszes szemöldökeim közelebb húzódnak egymáshoz. Mintha szeretethiányuk lenne.

– A karambol... a feleséged, és a gyerekeid...

Az álomom képei peregnek le ismét. Aztán újra és újra. Kármán, Berzsenyi, Batsányi, a róluk szóló doktorim, majd a gyerekek, játékok, mosolyok, az igaz szerelem, aztán a félelem (!), kétely, szürkület, álom, valóság, tanterem, folyosó, üvegajtó és ez az öregember, amint átölel, s én pedig üvöltök, amíg el nem veszítem az eszméletem.